

Na lesní samotě.

Roman.

Nevykládej si to ve zlé, vyslovil-li se přímo pravil baron. Kristina vyrostla zde způsobem volným a nenuceným, pochybují že vpraví se do zbožného směru, jaký panuje v domě tvém, a k čemu se sama priznáváš. Kdyby Kristinu k tomu přidržovala a ona nečini la to s přesvědčením srdce svého, musil bych se obávat, že by naučila se přetvářce! Slova má jsou snad drsná, ale nechci jimi tebe urážeti, nejsem zvyklý tomu bych vyslovoval jen zpola, co jest mým plným přesvědčením.

Slova má neuražejí, odvece radová s úsměvem podáváje mu důvěrně ruku. Césare chce býti také přímou, vyslovím se vůči tobě bez obalu, doufám že mne porozumíš. Víš dobře že nejsme tak šťastní, abychom mohli žítí dle své libosti. Muž můj přes to, že má vysoké postavení, musí velice opatrným býti, musí řídit se zvláštními poměry, aby si neškodil. V případě takovém neběží o přesvědčení, jen bláhovec plovat by proti proudu. Přidali jsme se ku směru tomu, poněvadž toho vyžaduje nutnost. Muž můj jen nesnadně se v to vpravuje, abych mu v postavení jeho poskytlá úlevy, převzala jsem úlohu tu sama.

Pokládám to za pouhou obratnost, kteréž musíme se podrobiti všichni, jest nám to oběma nesnadno, v soukromí — ve své domácnosti odhodíme nesnesitelnou tu škrabošku, tam jednáme upřímně. Ty jsi skutečně velmi upřímně zvolal baron a srdečně se zasmál. Což nesmím býti k tobě upřímnou?

Ovšem, ovšem! Nyní se ti přiznávám, že tvá pobožnost se mě nikdy u tebe nelíbila.

To jest pouhý pláštík jež nosit musím.

Jest to také pro zdejšího faráře pláštíkem? Sama jsi ho odporučila? On však svojí nesnášenlivostí den co den stává se mi nepohodlným! vece baron.

Otázka ta byla radové nemilá, neb obávala se že záměr její tím bude zmařen. Dokud ho nedosáhla, nesměla býti dobrá nálada bratrova porušena.

Ve své horlivosti odvážil se daleko neboť nepochopil úlohu posud a postavení své. — však se tu změnil jen mě slib že Kristinu dáš do mého domu. V nejbližších dnech přijedu sem opět a odvezu si jí k nám.

Tak rychle to nepůjde — dívka o tom posud něčeho neví.

Promluvím s ní a mám pevnou naději, že se mi podaří získati její důvěru.

Ponech to mně na starosti neb znám zvláštnosti dívky lépe než ty, namítal baron. Ovšem co se týče výloh na zaopatření a vychování dívky té, to již převezmu na sebe, a ty zajisté budeš s tím srozuměna.

Tím by byla zkrácena zásluha za její vychování.

Nemluv o tom, horlivě namítal baron. Toť pro mne věc nepatrná. Doufám však že jí nerozumíš, neboť nikdo nemůže vědět co jí očekává v budoucnosti, možno že naše snahy budou zmařeny, pak asi vrátí se tam kde vyrostla. Má pevnou často vzdorovitou mysl, nechť jí násilně překonávati, neboť jsou povahy které se násilím stávají ještě vzdorovitějšími.

Bud' ubezpečen že zachovám se k ní jako k vlastní dceři, odtušila radová. V krvi Bassendorfu věděl dosti vzdoru, vím tedy, že vzdor ten překonati jen mírností.

V dobré náladě vraceli se oba do zámku.

XVI.

Paní radová v duchu jákala neb nebylo nejmenší pochyby, že bratr její Kristinu skutečně miloval. Prozrazovala to zlostatek péče jeho, jakou osvědčoval aby děvče jí tomu nikdo neublížil. A Kristina měla dostati se do jejího domu. Mohla na ní vykonnati vliv jak si sama přála, a tím i více a více upoutávati bratra k sobě.

Vědomí že dosáhla cíle vzbudilo v ní dobrou náladu, nebylo jí třeba obávat se Adeliny, ač baron choval se k ní dříve té přívětivě a zdvořile, proto také sama osvědčovala její exelenci i Adelíně přívětivost a ochotu.

Stará dáma nevěřila ani očím svým. Či pozbyla již své bystrozrakosti? Baron který sestru svou nikdy nemiloval, byl k ní nyní velice zdvořilejší nes kdy jindy, radová mluvila s ním i důvěrněji a on důvěrnost její opětoval.

Co se událo? Přes všechno přemítání a uvažování marně hledala na to odpovědi. Poskytovala jí jedině uspokojení okolnost, že baron chování své k Adelíně nezměnil. Aby radovou přelstila chovala se k ní co nejprívětivěji, a byl to výjev velice veselý, vidět obě dámy kterak tak dlouho nepřátelisky stály proti sobě a zajisté nevádivěly se posud, jako dříve kterak nyní překonávají se v horlivosti osvědčovati si navzájem přívětivost a laskavost. Jedna i druhá domnívala se že dobytla nad sokyní vítězství.

Její exelence byla velice překvapena že její sokyně chce již v několika dnech odejti a překvapení její rostlo, když dověděla se v den odjezdu jejího, že bude jí Kristina provázeti. Poněvadž neměla ani tušení, že baron k dceři té přilnul, nebylo jí ani možno by pochopila, kterak vše souvisí. Z počátku myslila že nepřítelkyně její chce vzíti Kristinu do služby až konečně z rozmluvy dověděla se, že dívka ubírá se do města, by se tam vzdělala. Proč asi baron se jí ani slovem o tom nezmiňuje? kdežto přece co týkalo se Roberta věnoval jí úplnou důvěru? Či projevovál účastenství k děvčeti tomu, že vyrostla ve chatě s jeho synem a jeho milovala?

Byla pevně přesvědčena že se za tím skrývá nějaká pleticha, radovou osnovaná, ale přes všechno přemítání a uvažování nebyla s to rozřešiti tu záhadu.

Baron po celé ráno prodléval v lese, a teprve na několik minut před odjezdem radové vrátil se domů, právě když radová chystala se vstoupiti do vozu. Kristina měla vstoupiti do vozu až za vsí, aby to neudělalo povyk.

Rychle — jak bylo patrné poně kud rozřelen přistoupil k sestře, která s její exelencí loučie se pro mlouvala k ní slova co neupřímnější.

Adhelaido dobře víš co jsme u mluvili, pravil baron uchopiv ruku sestry své. Zachovej se dle toho. Bude mně milo, pošleš-li mně v brzku dopis a v něm zvrubně mně oznámíš, podařil-li se náš plán, neb mně na tom velice záleží.

Spolehni se jen na mou svědomitost, ubezpečovala radová, doufám že zpráva kterou ti v brzku pošlu, úplně tebe uspokojí.

Baron pomáhal sestře do vozu pak dal znamení kočmu k odjezdu — na o ani s její exelencí a Adelinou nepromluvil, ryele vešel do svého zámku a odebral se do svého pokoje.

Radová upozorovala to, neboť obrátila se ještě jednou k dámám a pozdravila je velmi přívětivě, ač kolem rtů pohrával jí úšklebek.

Renata z Valvieů stanula zaražena. Usměv radové, bezohlednost pana synovce, který k ní ani slova nepromluvil — to všecko svědčilo o tom, že nepřítelkyně nad ní zvíťazila. Sokyně její provedla tu hru svou tak chytré, že její exelence nebyla s to prohlédnouti jí ač měla oko bystré. Bylo jí jako by mizela jí půda pod nohama. — Bohá dáma téměř zavravorala — a jen z těži udržela se na nohou.

Adelina chystala se vejti do zámku, skoro křečovitě sevřela je jí exelence její rámě a zadržela jí. Provod' mne do parku, pravila k ní a po chvíli již pevným krokem kráčela tam. Adelina jí následovala.

Když došly místa, kde exelence mohla býti bezpečna, že nikdo nebude naslouchati obrátila se k Adelíně.

Tys věděla že radová vezme díku do svého domu? pravila, a přes všechnu snahu nepodařilo se jí ukryti rozčilení. Nikoliv odtušila Adelina.

Chci věděti plnou pravdu pokračovala dáma skoro prudce.

Řekla jsem pravdu. Proč bych jí měla tajiti.

Její exelence sedla si pak a pokynula Adelíně, aby taktéž učinila. Mlčky seděla po několik minut, jen občasné škubnutí po rtech prozrazovalo vnitřní pohnutí.

Adelino! pravila konečně. Ta žena která proti mně vždy vystoupila nepřátelsky, kteráž nehrozila žádného prostředku, aby svého účelu dosáhla, patrně i nyní zmanila plán můj, který že splní se na jisto jsem doufala. Pozorovala já jsem to z jejího na pohled přátelského avšak potutelného úsměvu když odjížděla, a kdybych mohla ještě pochybovati, chování baronovo poskytló mně jistoty. Baron sestru svou nemá rád, přes to znova dal se jí obalamutit, poněvadž sám jest příliš poctivý, aby uhlodl a prohlédl, falešnou hru jakou sestru jeho provádí.

Paní teto, nespátující-li jen přece všechno příliš černě? namítala Adelina konejšivě.

Nikoliv, pokračovala stará dáma, zdá se že si nečiníš velikých starostí, ačkoliv běží tu o tvé štěstí. Co prodlévám v domě tomto, žena ta kdykoliv sem přijela, pokadže rozšla jen nepokoj. Jest dílem jejím že dívka směla vzíti do města, co tím asi zamýšlí.

Snad jest skutečně pro ni zaujata.

Soudíš jako dítě a slova tvá důkazem jsou mne, že jí neznáš. Neří pro ni zaujata leč pro svůj prospěch. Proč asi baron tak pečlivě tajil, e dívka bude jí provázeti?

Dnes u oběda zeptám se ho na to, odpověděla Adelina nepředpočetě.

Exelence pohlédla na ní překvapena, neboť sama neměla tolik smělosti nikdy, aby panu synovci podobnou otázku předložila někdy.

Učin to milé dítě, pravila. Ale na něco chce té přece upozorniti, aby nemrzela se, kdyby bud' ani neodpověděl, anebo odpověděl příkře. Sama jsem zvědavá kterak na tvou otázku odpoví, budu ho pilně pozorovati, snad odpovědi jeho dostane se nám rozřešení této záhady.

Když pak o polednách Jiří zval dámy ku stolu, zastihly barona jako vždy v jídelně. Obličej jeho byl bledý a spočívá v něm výraz velmi smutný. Pozdravil dámy přívětivě ale mezi obědem mluvil málo.

Marně očekávala Adelina, že v rozmluvě nastane nějaký obrat, aby mohla nenápadně mluvit i o Kristině.

Zůstane Kristina dlouho ve městě? tázala se konečně.

Její exelence bezděčně škubla sebou.

Také baron byl otázkou tou velice překvapen, pohlédl na dívku a pozvedl sklenku s vínem k ústům, aby tak nabyl odpovědi.

To závisí na ní samé odtušil. Poznal jsem dívku tu za truchlivé příležitosti, kdy bratr její byl utracen, chování její bylo rozhodné a odvážné, i byl jsem pevně přesvědčen že bylo by možno vzděláním z povahy té něco učiniti. Sestra má chce se o to pokusiti.

Kristina bude se tedy ve městě cvičiti a vzdělávati, tázala se Adelina dále.

Ovšem.

Jsem přesvědčena že jí to půjde lehce, neboť pořádku jsem spatřila tak bystré chytré oko, pokračovala Adelina. Myslíím ale přece, že nebude jí snadno vpraviti se ve zmíněné poměry.

Baron pokrčil z lehká ramena, jako by ho předmět ten příliš nezajímá.

Mnoho lidí musí podnikati zápas podobný, vece baron. Jakmile dítěto z otcovského domu vyjde do světa, musí překonávati mnohé

protivý. Ale nebývají tak příkré jako u Kristiny, jejíž život a dosud byl tak volný a téměř nevázaný. Obá vím se, že nastane jí zápas prudký a krutý.

Lépe zápas prudký než pozvolný, neboť ten unavuje a zdolává, odtušil na to baron, pohlížeje na hodinky.

Činil tak pravidelně, čekal-li ne trpělivě na ukončení rozpravy. Exelence proto dala Adelíně znamení — obě vzhopili se a odešly z jídelny.

Chování baronovo nezměnilo se ani v příští době, byl sice vládný ale zamklější než dříve. Nezdělka po celý den trávil v poli, nebo v lese a vrátil-li se k večeru, dal opět osedlati koně a vyjel si opět někde, jakoby nikde nemohl najiti klidu. Přišel-li listonoš odňal mu netrpké dopisy, a nejednou jakoby sklaman odhodil je stranou.

Po několika nedělech, právě co seděl s její exelencí a Adelínou v parku došel dopis, z jehožto celé adresy dáma poznala že pochází od radové.

Baron sáhl po něm chvatně, ruka jeho se poněkud zachvěla, kdy obálku otevřel. Tvář jeho pokryla se červení, a zraky jeho po řád cích téměř poletovaly.

Dopis byl skutečně od radové, psalát o Kristině: Dívka amne neklamala, den ode dne obdivuji se pevně a rozhodně vůli její, naskytáje se jí nesnáze. Vše co zde poznala bylo jí nové a cizí, v prvních dnech zdála se mně býti snilkou, jako ze snů jako se probírající, který nemůže rozeznati sen od skutečnosti, ale až záračně rychle vpravila se do všeho. Jest sice tichá ale nikoliv proto, že by tesknila po domovu, neboť když počala se tesknouta tato probouze, ti, potlačila jí násilně — jest dychtivá jen, aby poznala všechno. Už se s vášnivou horlivostí a jde jí to snadněji, než jest to ovšem pro ni výhodou, že má velmi chápavého duha. Ještě větší změna stala se v celém jejím zevnějšku, že bys jí snad jen stěží poznal.

Pěkný oděv, jež jsem jí koupila, sluší jí výborně, ona však neždá se příkládati tomu volnou čenu, i pohybuje se zcela nenuceně, což jí sluší tím více. Co se týče povahy její, nemohu ničeho vyřičiti, ovšem každý zechází s ní vlně a laskavě, pohlížeje na ni jako na zajímavou hádanku, kterouž snažíme se rozřešiti, jsem pevně přesvědčena, že se nám to podaří.

Když baron řádky ty přečetl, oddechl si volně, neboť tím byla snáta s prsou jeho obava, která jej tísnila. Ušchoval dopis pečlivě v kapse, a jal se s Adelínou žertovatí tak veselě, jako se už dlouho nestalo.

A tak choval se nyní po celé týdny a měsíce. Exelence byl pravou hádankou, často nyní dostával dopisy od radové, patrně velmi příznivé avšak chování jeho k Adelíně si ani v nejmenším nezměnilo, ano zdálo se že den ode dne chová se k ní důvěrněji.

Renata z Valvieů domnívala se přece, že přes všechno vliv radové může býti jista svého vítězství a když pozorovala, že Adelina nyní často bývá smutna a vyhledává samotu, byla pevně přesvědčena, že se v srdci dívčím probudila láska k baronovi. Očekávala to z určnosti a proto prozřetelně vyhýbala se tomu, dolčhati na ní otázkami, vědouce že vznikla-li láska v srdci dívčím podobá se něžné květině která i při sebe menším dotknutí pozbyvá na své svěžesti.

Také baronu to nešlo a on čas sto užel že ze zraku Adeliniých vyzírá výraz bolestný, přes to ale byl velice překvapen, když jednoho dne jí nalezl v lese prudce plačící.

Co vám schází Adelino? tázál se soustrastně.

Dívka byla příliš rozčilená aby mohla ihned odpověděti.

Což mi nedůvěřujete? tázál se baron opět. Dostal jsem slova u neprozradil jsem nikomu, že jste už své srdce zadala.

Ovšem že vám důvěřuji odtušila Adelina. Můj snoubec bez mého vědomí odebral se k mému otcí a požádal jej za moji ruku.

Kdyby mně byl úmysl svůj oznámil, byla bych ho z toho zradila, a tím bychom si byli ušetřili květného bolu.

Otec váš ho odmítl? tázál se baron.

Můj otec ho téměř z domu svého vyhnal a vyslovil se že mu bude milejší nevdlám-li se, než abych stala se chotí jeho.

To vám psal váš snoubence?

Ano. — Přikrostiti otcovou jest všecek rozkvašen — má zajištěné postavení, a proto kojil se pevnou naději, že otec můj svolení své neodepře. Aby prý mne překvapil nechťel prý mne něčeho o úmyslu svém ničeho psati.

A dívka zvu se rozplakala.

Neplačte Adelino, konejšil jí tu baron. Přislíbil jsem vám msvou po moe a učiním vše, seč jsem. Dopíši vašemu otcí a doufám že přinutím ho ku svolení.

Adelina zavrtěla hlavou.

Neznáte ho jak jest neuprosný a neustupný, rozhodne-li se na něm.

Domluvímu že na tom závisí všechno štěstí života, není možno, aby nedal se tím pohnouti, namítal baron vážně.

Hrdost jeho nelze ničím překonatí, pokračovala Adelina, byl uražen že jsem věnovala srdce své jinochovy z městského rodu. Nechee nahlédnouti, že se srdce dívčí po tom netáže a štěstí na tom nezávisí.

Musí to nahlédnouti. Jinak jest Adelino píseli muž muži, dovolte abych se o to pokusil.

Bude to marné!

Což chcete se vzdáti lásky své tázál se Bassendorf.

Nikdy! zvolala Adelina vášnivě. Raději zemřu. Otec můj může zmařit sice štěstí mé ale nikdy nepodaří se mu odloučiti srdce mé od muže jež naděvše miluji.

Tak jest dobře Adelino! zachovejte lásku muži tomu svému milenci. Srdce lidské má pevně lhou ti k tomu, jež miluje. Láska nemí hávem, jež dle libosti denně lze měniti, láska jest cosi posvátného a musí zůstati nedotknutelná. Budu věrně při vás jen mi reete co mám počíti.

To nevím ale tolik tuším že nastávají pro mne trudné chvíle. Otec bude žádati abych se vrátila k němu a pak bude se mnou veta

bude se mnou nakládati jako s vězňem a vynaloží všechno, aby mne od svého snoubence odloučil.

Tedy zůstanete zde!

Obávám se že teta doví-li se o mém zasnoubení, vypoví mi přízeň svou, bude se hněvati a práti si abych tu dle nežstala.

(Pokračování.)

Na prodej.

několik pěkných úrodných farem pšenických v Montáně přímo od majitelů. Za spokojenost ručím. O další podrobnosti pište na Frank J. Smrz, Hingham Mont.

KEITH NEVILLE
Democratic Candidate for Governor
A NATIVE SON

A practical man of the people who has made a success in business and to whom the tricks of the ambitious politician are unknown.

He offers a constructive program that will benefit the people of Nebraska and his candidacy is in harmony with the strong Democratic platform adopted by his party at Hastings. He believes that the highest duty of any public servant is to carefully see to it that the will of the people, as expressed at the polls upon all questions, is carefully carried out.

The two Republican newspapers in North Platte are supporting his candidacy and the vote of nearly five to one given him at the primary election by the people of his home town, among whom he was born and raised, is proof absolute that he is a man of character and standing and a safe one to be entrusted with the business affairs, as well as the enforcement of the laws of the state.

Vote for a home-grown man and a continued, economical and business administration of state affairs.

SAMUEL H. SEDGWICK

z York, Neb.
Kandidát o znovuzvolení za nejvyššího soudce

Jeho schopnost jako soudce byla dokázána jeho spůsobou obsluhou na stolici nejvyššího soudu státu Nebrasky.

Jeho veřejné zásluhy jsou jeho hlavním doporučením.

Přeptejte se vašeho právníka. On jistě ví.

Vojt. Svoboda

— majitel uměleckého —
pomníkového
..závodu..

v CLARKSON. - NEBR
Mám ten největší sklad pomníků na ruce západně od Omahy. — Proč byste platili od 20 do 25 procent komisi, když můžete koupiti přímo od vyrabitele.

PALDA'S CIGAR CLIPPING kuřlavý tabák,

nejlepší toho druhu. — Na prodej je ve všech českých a i jiných obchodech po Nebrascce, Jižní Dakotě, Iowě a též i v jiných státech. — ZKUSTE JEJ! — Vyráběn jest českou firmou Těz vyrábíme všeho druhu doutníky.

GREAT CENTRAL TOBACCO WORKS,
Jos. Buriánek, majitel. Nad 219-221-223 3rd Ave West
CEDAR RAPIDS, IOWA.